

имаше голѣмо съжаленіе къмъ любезныѣтъ си баща. Тя неотиваше отъ нѣговата постелка. Тя му готвеше и ранитѣ му вържеше. А когато му е рѣката захванала да оздравя, седялъ е много нѣти жалостенъ и безъ волж; тогава само Ружица бы знаела да го развесели. Тя седна съ шевтъ си до него, па е му говорила много мъдры речы, и много благородны постѣпки, които сж на баща ѣ непознати были. Многото часове отъ невеселата зима минаха му като мѣгновеніе.

Въ първитѣ дни на пролѣтъта, доди единъ особеный Племичъ(*) въ Милорадовъ дворъ, и го покани да трѣгне на бой. Милорадъ на голямата си жалостъ видѣ, какъ рѣката му е още слаба и немощна за бой. Ами той повика слугитѣ си за да ги проводи на помощъ. Послѣ два три дни бѣха сычкитѣ събрани въ дворскыѣтъ салонъ. Милорадъ облечи формата си, стѣпи въ средата имъ, и като ги предаваше на страныѣтъ племичъ, каза имъ: »Бѣдете верны, и противъ неприятельтъ храбри.« Съ сълзы на очитѣ гледаше той презъ прозорецьтъ четата си която отиваше да ся бори. Напраздно ся трудеше този день да ся развесели, мирныѣтъ му дворъ по отхожденіето на събойныцитѣ му бѣше като пустъ. Милорадъ вечерь-та, седна при собота, а силенъ дѣждъ уда-

(*) Тѣзи рѣчь понеже ся нахожда на много мѣста въ тая книга, заради туй да бы ѣхъ всѣкій разумѣль, племичъ, е тѣтула, въ старо време казваше ся на онзи, който бѣше катѣ малкъ князь, имаше войска и прч.